

המחלוקת האור ובמרוצה גם דף ע"ב ע"ג גד"ה אין מגדלין חזירים
 כתבו וז"ל תיפוק ליה דאכור לעשות סעודה בכל דברים עמאים כדנהן
 במש' שצונו כו' וכל שפע נמי אמרינן ליה ויפוק שזדמנו כו' דוקא
 זדמנו אבל לכתחלה לא כדדריש התם יהיו כו' ע"ש. ואם הקשו רק דמה
 איריא חזירים תיפוק ליה בכל דברים עמאים ולא הקשו על חזיר גושא
 תיפוק ליה דמחלוקתא אכור כמו שהקשה בפסחים. ולפי מ"ש יחא דבפסחים
 רשמו כמה דאמר הגמרא אכור קרא כו' והיה סבר שהוא מן הסורה ממש
 וע"ז הקשו דאין היה סבור שהוא מן הסורה א"כ קשה אין אמרו בחזיר
 אכור תיפוק ליה שהוא מן הסורה אבל במרוצה קיימו כבר למסקנא
 דמחלוקתא דלחזיקי ע"ז אשכחנא הוא וממילא גם לר' אבהו דלי לא אמר
 זה לאיכא ציטיוהו ולכן הקשה רק מה איריא חזיר תיפוק ליה דכל הדברים
 עמאים הוא אכור ומה שצונו כדדריש התם יהיו סייט אשכחנא. ובהו
 יאל לט שגליון התוס' שהביא צעת"ד בסיומן ר' דיהו הוא אשכחנא
 אינו שומר דברי תוס' שלט בפסחים שכתבו דמחלוקתא הוא דהתוס' קיימו
 בתחלת הסוגיא והגליון קאי למסקנא דמחלוקתא שזכר ר' אשכחנא.
 ומעתה לא מלינו לשום אחד מפוסקים הראשונים שיהיה מפורש בו שאכור
 הסורה צדברים עמאים הוא מן הסורה שלא מלינו זה רק צדברי התוס'
 ולפי מ"ש גם דברי התוס' אין מוכיחים כן:

ומה שהקשינו לעיל קרא דחלב נבילה וגו' יעשה לכל מלאכה ל"ל לכל.
 ג"כ לפ"ד ללא קושיא הוא בין לרי"ג ובין לר"ע, לרי"ג אינרדך

הנה"ה מבן המתבר

לפי דברי התוס' במש' חולין דף ק"מ
 פ"א גד"ה זפורי פה"כ לא שייך צדק
 הביא איכור אכורי הגאה דמקרא
 דמתסקה מנאל מן המותר לישראל ליהא
 למעט אלא כמה שקרב לגבי מחנה
 ומשום הנהגה צאיסורי הגאה ג"כ ליהא
 דהא אין צו הגאה להדיוט דהא אכור
 ליהנות מהקדשות ואי משום הגאה
 המטה מנאל לא ליהנות יתמו ע"ש
 בתוס'. אמנם דברי אה"מ הגאון המחבר
 ז"ל חלוני לפשת הרמב"ם בפ"ה מהל'
 איסורי מחנה ה"פ ע' ועיין במ"ל גם
 עיין מ"ש בהו לפיל בחלק ח"ה סי'
 קל"ד ע"ש. ובאמת קשה לי לפשת
 התוס' ה"ל מסוגיא דפסחים כ"ג ע"א
 דקאמר ריה"ז יעשה לכל מלאכה שיכול
 למלאכה גבוה יהיה מותר למלאכה
 הדיוט יהיה אכור ח"ל לכל מלאכה.
 ולשפת התוס' אף אם לא נאמר לכל
 מלאכה והוה נאמר רק למלאכה ג"כ
 הוה ידעינן דלחי למלאכה הדיוט
 דמלאכה גבוה לא גריד קרא לההיר
 דאף שחלב אכור בהגאה אפ"ה ידעינן
 שמוחר לבדק הביט כיון דליכא הגאה
 בהגאוח דמנאל לא ליהנות נחט. וז"ע דוק:

מלאכה לשהו גם לגבוה. וגם דברי הרמב"ם שכתב חוץ מן החלב שצאי
 נאמר בו יעשה לכל מלאכה גם כן הסוגיא דעכשו דכתוב לכל מלאכה. אף
 דאילתרך אר' לרי"ג כדלית ליה וזו ר"ע כדאיתא ליה מ"מ אין סבר
 כתיב כל הכל בכלל אפילו הסורה לסבור צו ולמכרו לישראל אור ואחר
 לאחר וכיון שהיתר מפורש צטורה אף דלא איתר להכי לית יכולת שוב
 ביד תמנים לאכרו:

והנה העליתו דהסכמת כל הראשונים שהוא רק מדברי סופרים ממילא
 יש לנעות להקל באיזה סברא שאפשר. ומעתה צדון דידן אם
 עיקר כוונת הסוברים הוא רק בשביל עור הארבעת ואין כוונתם על הבשר
 רק מחמת שאין הליד רואה לטפל בהפשוט אינו רואה למכור העור בלא
 הבשר יש לדמות זה לזדמנו דברים עמאים וסוברים וזכרנו שזינס
 מוכרים הבשר לחד אחר הפשטו אלא מוכרים אותו קודם שהפשט איכא
 סיכרא ולא יבוא לאכלו או לסחור צו לבדו, ואמנם לא מלינו זה מפורש
 והוא דבר חדש ואין רלוני להלכות היתר. אבל עכ"פ זאת אי אומר
 שיעלים שום מהם ולא ימחה צידם והנה להם כו'. וגם פה במצינו שיעל
 המדינה אירע כן ולא רייתו לתקור ואמרתו כיון שאין האכור צדור אגליון
 עין. ולהיותו סרוד צתמס ערדות לכן אקלר. דברי הד"ס:

תשובה שלום לכבוד אהובי האלוף התורני הנופלא הרבני מוה'
 יוול ג"מ מו"ק דק"ק ש"ה:

סג מכתבו קבלתי, וע"ד הקיים ארבעת כמות שיהי הבשר עם העור
 וצו מוכרים הבשר לפניו. כבר גליתי דעתי ואמנם אם
 היו

הרמב"ם תמנים דמש נכך שכתב צחלב יעשה לכל מלאכה ולמא
 צדמנו לו צציתו מיירי שמתבטל לו צתמס או נקדשה וסמך
 הכתוב סחלב. וא"ל אם צדמנו קרא למה שצרי מותר בכל האיסורים. זה
 אינו דברי עיקר קרא אחי לסמך למלאכה גבוה או לסמך להדיוט
 בהגאה לר' עקיבא ולרי"ג לכל מן כדלית ליה בפסחים דף כ"ג. וגרסא
 דגם אם צחלב פלוגתא דר"ע ורי"ג יו לט דקדוק צדרייס דק איתא
 אם יעשה לכל מלאכה מה ק"ל לכל מלאכה שיכול למלאכה גבוה יהיה מותר
 בו ח"ל לכל מלאכה צדרי ריה"ג רע"א שיכול למלאכה הדיוט יהיו סרוד
 בו ח"ל לכל מלאכה דשמימות צדרייס משמע שפיקר דקדוקס צקרא זה
 הוא על דכתיב לכל מלאכה דסוה ליה למכתב יעשה למלאכה ואי
 כתיב יעשה למלאכה ולא היה כתיב לכל לא היה קפוי לה צדק קרא
 כלום וכן פירש"י גם צדרייס יעשה למלאכה הוא מלי למכתב גבי חלב
 דבכלה ובאמת היה נוסף קפוי דעיקר קרא זה מיותר דלמה לי כלל
 יעשה למלאכה דמיה תיחי לאכרו אי לאו משום דלא האכלו איכור המה
 משמע לרי"ג ור"ע משום שומאם לגבוה וא"כ למה דקדוק דוקא ממה
 דכתיב לכל מלאכה וגם תשאר קושיא זו באמת למה ליה לרמחנא דכתב
 לכל מלאכה ודי אי הוה כתיב יעשה למלאכה היה מוכח לכל מן כדלית
 ליה ח"ל דגוף הקרא מיותר להחיר הסחורה ולא היה ילפינן לגבוה דסוה
 אכור משום שומאם לר"ע וכן לרי"ג. הוה ילפינן מיהיה איפכא אימר הגאה
 צדמנו ולאפיקי שלא ימא שאכור בהגאה ואכתי הוה אכרינן למעבד צו
 סחורה לכך כתיב לכל מלאכה. ומעתה יפה סוכיח הרמב"ם שחלב מותר
 אף בלא חזקן דצדמנו קרא למה לי. ומעתה מוכח דמחלוקתא אכור
 לעשות סחורה בשאר דברים האסורים דאל"כ למה לי קרא חזקן להחיר
 הסחורה ובו לא שייך תירוח סג"ז דודאי אין לומר דלכך כתבה הסורה
 היתר בפירוש כדי שלא יהיה יכולת ציד תמנים לאכור דדבר זה לא
 יתקבל על הדעת כלל. וא"כ יש ראייה שהוא אכור מן הסורה וכן ספק
 סג"ז וספרי תואר:

ואמנם לדעת סג"ז וספרי שה"ז דברי סג"ק ח' דגם נבילה
 וקריפה דוקא אינו שזדמנו לו צציתו אבל אחר אכור לקטת
 מחזירו כבילה וספרייה לבריות צו וא"כ אי אפשר לומר שיהיה איכור
 הסחורה דבר סורה דהרי הסמכה למלך גם הוא עמנו סרינס בפסחיה
 גדולה שיש צמכרו צו לאכור מן הסורה מסוגיא דבבביות דף ק' ע"ב וחלב
 בהמה סורה ומ"ל דברי בו' אלא מדכתיב ואת עשרה חריי החלב דלמא
 לסחורה בו'. ומעתה אי הסחורה צדבר האכור כבילה אכור מן הסורה
 אין נימא לסחורה. ועל זה תירוח המשנה למלך דצדמנו לו מותר למכרם
 כן כתב ספרי תואר. ולדידי קפוי דברי גם כתיב ואת עשרה חריי החלב
 תביא לשר האלף ואלו יע' זה למתנה לשר האלף ואם הם אכורים כבילה
 מה יעשה בהם שר האלף ואם למחורה הרי שר האלף לא צדמנו צציתו
 ואין יקחם לכהילה למכרם אלא ע"כ שלדעת סג"ז והס"ד אין איכור
 הסחורה דבר סורה. ויש לדמות דהס"ד וצ"ח לא אכרו אלא שיהיר
 ישראל לקטת נבילות וטריפות מישראל לבריות צתם אבל אם אחד צדמנה
 לו נבילה צציתו והוא טמן מתנה לישראל אחר זה מקרי לגבי ישראל האחר
 צדמנו לו:

אך ראינו גם צפרי תואר שמתיר הדם לכחור צו כיון דאיתקף למים
 הרי הוא כמים שמתיר לסחור צו כמו במים. ודבריו צוה ודאי נכונים
 שאם מועיל היקף זה לר' אבהו להחיר דם בהגאה כמבואר גם בפסחים
 דף כ"ב ולמה לא יועיל להחיר הסחורה. ומעתה אם איתא דאיכור הסחורה
 צדברים האסורים כבילה ומתנים בהגאה הוא דבר סורה א"כ מאי
 מקשה גם הגמרא ולחזיקי למאי הלכתא איתקף דם למים בו' הרי גריד
 הסיקף להחיר בסחורה. וכן מה שהקשה שוב לחזיקי למאי הלכתא איתקף
 אפ"ה לדם ג"כ קשה כ"ל להחירו בסחורה:

ובזה אנוני לי קושיא ראשונה שהקשינו אי איכור זה הוא מן הסורה
 אין אמר גבי חריי האלף לסחורה. ולפי מ"ש יחא דברי מה
 דקאמר גם צתמכת צטורות וחלב בהמה סורה מ"ל דברי סייט משום
 דצבר לאכרו משום אפ"ה ואמ"ה עמנו מותר בסחורה דאיתקף לדם וכנ"ל.
 ונלפ"ד לחזיקי ודאי שהוא מדרבנן יהיו דקאמר צהוייתו יהיו
 אשכחנא בעלמא:

ובזה נלע"ד להליל אי מיד ארי שהרש"ל פ' בפסחים דף כ"ג ע"א
 שהקשה ולחזיקי ל"ל למכתב לא יאכל ומייתו לכס למחירי בו'.
 ורבים תמיה דהרי אי לאו לכס הוה אכרינן מיהיו אפילו דיעבד ומחש"ל
 פ' דברי המקסן. ועיין מהרש"ל שהקשה לפי פירושו לא משני הגמרא מדי
 דעמתי דידי נמי מהלך אין סוכיח מהו דלא יאכל משמע איכור איתא
 דברי אילתרך לכס לאפיקי מיהיו עיין במהרש"ל. ולעג"ד גרסא דחזיקי
 משני עמתי דידי נמי מהלך וסובר צלמת יהיו הוא רק אשכחנא מדרבנן
 ושפיר יליף מסכא וכיון לחזיקי הוא רק אשכחנא שוב לר' אבהו ג"כ
 אצטריע שהוא אשכחנא דלמה נעשה פלוגתא צדייסם צוה ולכן לא אמרו
 לקמן שזה א"כ צין חזיקי לר"א:

ובזה נלע"ד להבין דברי הסו"ס דהן בפסחים גד"ה אמר קרא כתבו
 ספרי וז"ל תיפוק ליה דאכור אכור האם שיגדל חזירים תיפוק ליה